

CINDY SHERMAN

”Jag stderade konst men började använda kameran för att det går snabbare än att jobba med målarfärg och duk”

av Linda Dahlstrand, MP 3A, Munkebäcksgymnasiet, Göteborg

Hon är född 1954 i Buffalo, där hon levde största delen av sin barndom. Sedan mitten av sjuttioalet bor hon i New York, i Soho, där hon har sin studio. Allt för att kunna skapa när lusten faller på.

Untitled, #66, 1980

Hennes bilder handlar om det moderna USA. Om dess populär-

kultur, dess psykologiska underströmmningar och då framförallt när det gäller sex, våld och främlingsfientlighet. Som genomgående tema finns identitet. Sherman agerar nämligen själv på alla sina bilder, fast med helt olika identiteter.

Sherman brukar ibland kallas enbart konstnär, eftersom hon använder sig av kameran för att just skapa bilder.

”Jag studerade konst men började använda kameran för att det går snabbare än att jobba med målarfärg och duk”.

Och visst är fotografiet ett passan-

Untitled, #122, 1983

de medium, eftersom många av de roller hon undersöker kommer från

populärkulturen såsom Hollywoodfilmer, tidningar, modemagasin och portrtidningar.

Genom åren har hennes bilder blivit mer utmanande. Detta beror på enligt henne själv att USA har blivit rätt, brutalt och inhumant.

På sjuttioalet började hon sin karriär med så kallade "Film stills". Det är stillbilder från scener ur kända femtio- och sextiotalsfilmer. Självklart var det hon som stod för alla huvudrollerna. Målet var att man genom en enda bild skulle förstå hela filmen.

I början av åttiotalet ändrade hon stil. Det blev färgfoton i stora format som var psykologiskt mörkare. Många ser ut som uppförstora polisbilder från en brottsplats, med blod och bisarra inslag. För att kunna genomföra dessa ensam använde hon sig av proteser och kroppsdelar av gummi. På många av bilderna är det svårt att veta vem som är Sherman. Bilderna visar människor som har förlorat

all mänsklighet.

"En del fotografer nöjer sig med att dokumentera vad som finns framför deras kameror. Jag vill

Untitled, #193, 1989

dokumentera det som rör sig i min egen imaginära värld".

Under åttiotalets slut gick hon över till den klassiska porträttkonsten.

Hon har bland annat porträtterat Madonna, åter igen själv utklädd, och även andra klassiska motiv utan att för den delen kopiera kända målningar. Bilderna som främst är kvinnoporträtt, handlar om kvinnoroller och hur kvinnor framställs i bilder. Om omöjliga ideal. På grund av detta har hon blivit kallad feminist, men själv anser hon sig inte vara det.

Hennes "äckelbilder" har blivit väldigt omtalade världen över. Bilder som hon skapade när hon hade blivit populär. Hon kände sig tvingad att skapa bilder som var mer utmanande, eftersom hon tyckte att "filmstillbilderna" var lite mesiga. Fast enligt henne själv gjorde hon inte "äckelbilderna" för att chockera.

"Jag har alltid älskat skräckfilmer. Orsaken till det är att jag blir oerhört skrämmd och samtidigt får enorm adrenalinrusch. Trots att jag vet att blodet på bioduken inte

är verklig och att armarna och huvudena inte kapas av på riktigt. Jag jobbar på liknande vis i mina bilder. Det är mycket död, våld och katastrof i mina bilder. Det är artificiellt inte dokumentärt. I början hade jag svårt för att förstå varför jag drogs till sådana här ämnen. Jag har tänkt en hel del på det och jag tror att jag gör det för att härda mig själv. När man bor i New York får man vara beredd på att död och katastrof kan inträffa när som helst och det är mycket död och katastrof i mina bilder.”

Shermans pornografiska bilder i slutet på åttiotalet är mycket groteska och har skapats av utbildningsdockor. De kom till som en protest mot regeringens beslut om att förbjuda Mapplethorpes och Serranos fotografier 1989-90. Anledningen var den amerikanska regeringen ansåg att deras bilder var pornografiska.

”Jag ville visa dem vad pornografi egentligen var”.

Under denna tidsperiod utvecklades det en stark debatt om aids, konst och censur. Sherman kände sig tvingad att ingripa, trots att hon själv inte känner sig speciellt politiskt engagerad.

Untitled, #307, 1994